

Некако сваке године крајем септембра и почетком октобра особи заинтересованој за политику и модерну (српску) историју не може да промакне а да макар мало не помисли на Слободана Милошевића. Лидер кога је занимала само власт или задрти комуниста? Борац за Југославију или кривац за њен распад? Вожд или издајник? То су само неке од класификација којима је био етикетиран човек који је обележио крај XX века и који никог није оставио равнодушним. Међутим, иако различитих мишљења о Милошевићу има много, свакако смо у дефициту са непристрасним оценама. По чему га дакле треба памтити?

Постоје мишљења је да Милошевић једноставно желео да постане нови Тито и да га је у томе спречио само крај Хладног рата који је довео до промене интереса моћника са Запада када је у питању Југославија. Оно што иде у прилог овом мишљењу је што је он заиста поникао и политички сазревао у редовима СКЈ и да се се на самом почетку није много разликовао од својих претходника.

Али ту постоји једна врло битна ствар, наиме чак и уколико му мотиви јесу били првенствено да постане „Тито после Тита“ тј. да преузме власт у читавој СФРЈ, он је то у великим делом радио тако што је разграђивао титоистичко наслеђе у држави! То подразумева пре свега његов однос према покрајинама које су Уставом из 74. у многоме добиле статус државности и тиме чиниле Србију хендикепираном. Антибирокуратским револуцијама срушена су сепаратистичка руководства у покрајинама, које су стављене под контролу Србије, а такође је смењен и прото-монтенегрински режим у Црној Гори.

